

26 Kamera juda gėlėtais kambario tapetais – senos aštuntojo dešimtmečio rožės, pilkšvas čiužinys ant grindų, šalia nudrengtas raudonas turkiškas kilimas, rudas rašomasis stalas prie lango. Chruščiovkės interjeras. Kamera priartėja prie nuogo vyro – aukšto, liekno, bet su vis labiau matomu pilvu. Žemyn – link jo siaurų klubų, apvalių, į pripūstus balionus panašių sėdmenų, didelių beplaukių sėklidžių. Rudi garbanoti gaktos plaukai, storas tamsus simetriškas penis, atspindintis kūno įdegį. Kamera trumpai stabteli, tada šokteli link vyro veido – ilgo rando ant kaktos, mažesnio – ant smakro. Vyras šypsosi plačiomis mėsingomis lūpomis, gelsvais nikotinu apsinešusiais dantimis.

Antras kadras: jaunesnis blyškaus kūno vyras guli ant nugaros, jo akys primerktos. Pirmasis vyras laiko prispaudęs jo rankas prie čiužinio. Blyškusis priešinasi mėgindamas išsilaisvinti. „Nebijok“, – šnibžda įdegęs vyras. Blyškusis maldauja: „Nesužalok manęs! Užsimauk prezervatyvą.“ Pirmasis vyras pakelia maldaujančiojo užpakalį ir visa jėga įeina į jį. Jaunesnis

vyras surinka iš nepakeliamo skausmo „Ištrauk savo bybį, kvaily! Man skauda!“ – „Pakentėk, pamatysi, kaip tau patiks“, – vis dar šypsosi įdegęs vyras. Tada jis demonstratyviai nusiima prezervatyvą ir vėl taikosi į jaunesniojo išangę. „Bliat, kaip malonu“, – šnibžda ritmingai judėdamas. Jo randuota kakta varva prakaitas.

Nauja kadruotė. Kamera priartėja ir nutolsta nuo vyro, gulinčio ant nugaros, veido. Jis nebesipriešina, tik klausosi kito vyro dejonijų. Visa, ką jis dabar mato, tėra suskilusios baltos lubos, voratinkliai ant šviestuvo palubėje, pelėsio pėdsakas lubų kampe. Jis užmerkia akis įsivaizduodamas, kad skausmas tuoj baigsis: jis atsikels, paėmęs peilį, kuriuo prieš pusvalandį įdegęs vyras pjaustė obuolių pyragą, išbraižys juo dar vieną randą – dabar ant skruosto. Jis negali suvokti, kodėl neatsilaikė prieš jį prievartaujantį vyrą ir kodėl vienintelis jo lakios vaizduotės kerštas – dar vienas randas. Jam norisi vemti.

27

Paskutinė scena: įdegęs vyras šūkteli iš malonumo ir visa jėga užvirsta ant blyškiojo vyro, iš kurio išangės lėtai teka tiršta pilkšva sėkla. Jis jaučia palengvėjimą, svirduliuodamas atsistoja, renka po kambarį išmėtytus rūbus. Žiūri į save, atsispindintį kambario lange be užuolaidų. Skubiai apsirengia ir bėga Kalvarijų gatvės link. Iš tolo girdi įdegusio vyro riksmą: „Palauk, argi tau nepatiko? Aš nenorėjau!“ Šlančiomis rankomis atidaro sustojusio taksi duris. „Į Naugarduko gatvę“, – ištaria trūkinėjančiu balsu. Nors automobilyje groja rusiškas popsas, vyro galvoje skamba

tik Diamandos Galas žodžiai iš oratorijos „Maro mišios“ (*Plague Mass*, 1991): „Šiame name / nėra laiko užuojautai, / jame yra laiko tik išpažinčiai. / Mirties patale jie paklausė jo: / Ar tu prisipažįsti? / Ar tu prisipažįsti? / Taip, aš prisipažįstu. / Taip, aš prisipažįstu. / Taip, aš prisipažįstu. / Paskirk man sodomiją ar mirtį!“ Dainininkės balsas – žemas, stiprus, gergždžiantis, perpildytas įniršio, kaip ir taksi užpakalinėje sėdynėje susirietusio vyro. Taksistas veidrodėlyje stebi jį, angliškai šnibždantį paskutinę dainos eilutę: „Give me sodomy or give me death!“

Tą vasario vakarą susitinkame prie „Zaros“ parduotuvės. Spausdamas man ranką Hubertas plačiai šypsosi. Rankos sugrubusios, lauke minus dešimt, stovėti šalta. Aš apsirengęs tik plona odine striuke. Hubertas siūlo pas jį namie, Šnipiškėse, išgerti kavos. „Šiandien kečiau obuolių pyragą“, – sako. Jis neatrodo grėsmingas, nors kvietimą kavos aštuntą valandą vakaro gali perskaityti visaip. Amerikiečiams tai paprasčiausiai reiškia seksą. „Ar norėtum užsukti pas mane kavos ar arbatos?“ – mergina klausia George’o Constanzos, aptukusio plinkančio neurotiško vyro iš kultinio serialo „Seinfeldas“ (*Seinfeld*). George’as muistosi: „Man per vėlu vidurnaktį gerti kavą“, paskui ilgai kremtasi, kad nesuprato merginos užuominos. Draugai jį ramina: „Kartais kava tėra tik kava, o ne seksas. Yra žmonių, kurie naktį geria kavą.“ Nors nesu tas žmogus, įsėdame į autobusą, kelios stotelės, penkios minutės pėstute, blokiniis penkiaaukštis namas, medinės buto durys. „Gyvenu su kambarioku, bet šiandien jo nėra, išvažiavo pas savo mergą“, – aiškina man Hubertas.

Rūkome prie rausva languota staltiese užtiesto stalo kišenės dydžio virtuvėje. Hubertas pjausto obuolių pyragą, bet vietoj kavos iš spintelės ištraukia tekilos. „Nori kokteilio?“ – klausia. „Jei padarysi „Margaritos“, išgersiu“, – išpučiu dūmų kamuolį. „Margarita“ stipri, per mažai citrinų sulčių, bet su saldžiu pyragu gerti galima. Kai citrinų nebelieka, Hubertas tekilą pila į mangų ir apelsinų sulčių mišinį. „Mano mėgstamiausia mangų „Margarita“, – sakau rankose vis dar laikydamas cigaretę.

30 Nejučia apgirštu, klausausi Huberto pasakojimų apie tai, kaip iš nedidelio kaimo jį, aštuoniolikmetį, į Vilnių atsivežė vyresnis vyras, su kuriuo jis pragyveno dešimtmetį. Visas gėjiškas miestas buvęs šio vyro rankose: vakarėliai, egzotiškos kelionės, naujos pažintys, net atsitiktiniai seksualiniai partneriai. Išsiskyrė, kai vyras susirado jaunesnį. Paskui kelerius metus Hubertas draugavo su pavydžiu klaipėdiečiu: jų barniai kartais baigdavosi muštynėmis, randas ant jo kaktos – nuo sudužusio sovietinių durų stiklo. „Jis pats mane vežė į ligoninę, jau maniau, kad nukraujuosiu. Kai sugijau, priverčiau jį išsikraustyti“, – tokia trumpa rando istorija. „Tu man patinki“, – Hubertas glos-to man petį. Dar šliūkšteli mangų „Margaritos“ į taurę. Po ke-lių gurkšnių stebiu save tarsi pro kameros objektyvą: blyškaus kūno vyras, gulintis ant čiužinio kambaryje su apšiurusiais gė-lėtais tapetais. Huberto mėsingos lūpos – ant mano spenelių, bambos, penio. Užsimerkiu.

Šitaip prasidėjo mano daugiau nei metus trukęs meilės ryšys su Hubertu. Jis buvo pirmas mano vyras. Kai išsiskyrėme, likome pažįstami dar devynerius metus. Po prievartos epizodo ir mano

patirto šoko jis atsiprašinėjo, siuntinėjo man žinutes, nedavė ramybės tol, kol vėl susitikome. Gyvenome atskirai, nors kartais Hubertas nakvodavo pas mane, o aš dar dažniau – pas jį. Jis buvo patyrusi namų šeimininkė. Kiekvienąkart, kai vakare pas jį užsukdavau, vaišindavo mane sriuba, kotletais, kugeliu ar burokėlių mišraine. Ir seksas su juo buvo geras. Orgazmą pasiekdavau akimirksniu, net nepalietęs savo penio. Tai, matyt, padėjo užblokuoti pirmojo mūsų susitikimo įrašą.

Nors jis nuolat dievagojosi, kad mane myli, vis nugirsdavau apie jo paslydimus – vieną ar kitą slaptą meilužį. Pats prisipažino, kad negali atsiginti gerbėjų: „Tiesiog lipa man ant bybio, – juokėsi aprašinėdamas erotines scenas su „Drogo“ parduotuvės vadyninku ir poliglotu, kuris mokėjo šešiolika kalbų. – Bet man nepatiko jo kvapas... Tarsi uostyčiau formaliną, susimaišiusį su aštriu prakaitu... Bet esperanto jo lūpose skambėjo seksualiai“. – Huberto randas ant kaktos šypsojosi man labiau nei jo lūpos.

Ir išsiskyrėme labai netikėtai: paskutinį balandžio ketvirtadienį Hubertas sakėsi važiuojąs lankyti mamos Benaičių kaimė, žadėjo grįžti sekmadienį. Jei ne netikėtas Huberto brolio skambutis: „Labas, gal gali paskolinti pinigų?“ – nieko nebūčiau sužinojęs. „O Hubertas tau jų nepaliko?“ – „Ne, jis išvažiavo į Varšuvą su Mindaugu, žinai, tuo buvusiu ūkio viceministru... Sakė, jam pačiam reiks.“

Atblokuoti atmintį – panašiai, kaip surasti seniai pamestą telefoną. Parašau Hubertui trumpą žinutę, iškeikiu jį, kaip pavydus meilužis palinkiu jam sėkmės su viceministru, kuris dar kelis kartus šmėstels mano seksualinių nuotykių memuaruose. Su Hubertu liekame pažįstami. Jo mangų „Margaritos“ su kalakutienos kepsniais, jį nuolat persekiojantys vaikinai ir vyrai, kuriuos jis vadino moteriškais įvardžiais („Ji taip stengėsi sužavėti

mane!"; „O jos lova tokia plati, tilpome trise...“; „Susitikau jį „Soho“ klube, bet ryte nubudau tuščiame bute, net televizorius buvo išneštas...“), man tapo tikra Šnipiškių rajono legenda.

Kai gegužės mėnesį iš Stokholmo grįžau į Vilnių, mano butas buvo pietietišškai spalvotas. Nušlifuotos ir nulakuotos grindys kvėpėjo šviežiai nupjautais medžiais. Už lango ošė klevai, apšviesti niekaip nenudylandčios delčios. Vis dar negalėjau užmiršti klaidžiojimo po naktinį Stokholmą, keistų gėjų barų, kuriuose švedai šoko pagal eurovizinę muziką. „Tai mano gyvenimas, pasitrauk iš kelio, nes mano automobilis rieda per greitai...“ – aukštu balsu klykė Anna Bergendahl.

33

Pirmą sykį Dmitrijų-Apoloną pamačiau pro sporto salės langą. Trumpas žvilgsnis – lyg viso kūno sukrėtimas. Už lango stovi mano draugas Hubertas su Dmitrijumi. Hubertas ranka rodo į mane, darantį nugaros pratimus. Traukiu ilgą lyną krūtinės link. Dmitrijus šiek tiek prisimerkia, mirkčioja. Nešioja mažus akinius plonais rėmeliais. Jis žiūri į mane. Aš – į jį. Jis vėl – į mane. Keisto artumo atpažinimas. Šio atpažinimo akimirka. Tereikėjo tik jos. Hubertas pamojuoja, ir jie nueina.

Sociologai Pierre'as Bourdieu ir Eva Illouz (2007, p. 100) teigia, kad mūsų kūnai sukaupia socialinę patirtį, kuri kūnu ir perduodama. Todėl, pajutęs fizinį potraukį Dmitrijui, mano kūnas akimirksniu atkūrė socialinio artumo mechanizmą: jame iš karto atpažinau save. Kūnas – geriausias ir tikriausiai vienintelis būdas pažinti kitą žmogų ir pajusti jam potraukį. Todėl tik pasijuokiu iš tų, kurie man nuolat primena apie dvasingumą ir sielų giminystę.

Su Dmitrijumi susipažįstu vėliau, grįždamas iš sporto salės namo. Važiuoju pas Hubertą. Ten abu geria kavą ir valgo sumuštinis su olandišku sūriu. Kalbame apie Dmitrijaus medicinos studijas. Nors jis rusas, lietuviškai kalba be jokio akcento. Mane jaudina jo balsas: kaip ir aš, kalbėdamas Dmitrijus „pastato“ jį, tvirčiau tardamas priebalses. Dar labiau įaudrina jo akys – mėlynos, ryškios, pridengtos dideliais vokais. Jos šiek tiek primena mano mėgstamo aktoriaus Jake'o Gyllenhaalio akis. Tik Dmitrijaus veidas daug ryškesnių bruožų nei Jake'o.

Mūsų meilės objektas – kaip pažadas ar net pažadų, kuriems esame įsipareigoję, puokštė, rašo amerikietė Lauren Berlant (Berlant 2007, p. 33). Mylimieji – kaip neišpildyti pažadai, nors gali mylėti ne tik asmenis. Žodžiai, kvapai, knygos, garsai, medžiai – visi jie pritemdo nuolat į paširdžius duriantį vienatvės jausmą, nepalieka net tada, kai norisi tik nusizudyti, prižadina, kai tingiu keltis. Bet ar mylimieji nėra tik saldi romantinių dainų ir pasakojimų išsiūlyta haliucinacija?

„Meilė – ir svaiginanti, ir kartu maniška, bet galų gale toksiška: besitęsiančios saviapgaulės pratybos“ (Kipnis 2003, p. 99). Trokšti jos, nors žinai, kad ji kaip narkotikas. Ir nori tikėti, kad

apgaudinėdamas save, apgaudinėji ir kitą: įsimylėjimas kaip verkiantis vaikas, kurį ką tik mušė mama; nuoskauda nusitrina, lieka tik raudoni diržo dryžiai ant nugaros ir sėdmenų. Skauda tik tiek, kiek sugebi įtikinti save, kad mylint neskauda.

Kas pažįsta mane, žino, jog man patinka prancūzų rašytojas Michelis Foucault. Kaip ir jis, iš pradžių studijavau filosofiją, paskui Foucault pasirinko psichiatriją, o aš – sociologiją. Jo didelės žaižaruojančios akys man šiek tiek primena Dmitrijaus akis. Seksualinis geidulys nėra kažkas natūralaus ar gamtiško, teigė Foucault. Veikiau tai kultūriškai ir istoriškai nulemtas būdas jausti, žavėtis, flirtuoti, įsimylėti, dulkintis, išsiskirti, kentėti. Tai veiksmų, pojūčių, patirties, žinojimo, kūno dalių samplaika, kuri paverčia mane tuo, kuo dabar esu, ir kartu skatina fantazuoti apie seksą. Šia samplaika matuoju visus pasisekusius ir nepasisekusius seksualinius susidūrimus.

36 Įsimylėjimas, meilės objektai, seksas dažniausiai be galo malonūs, nors kartais gali varginti. Kai kam atrodo, kad aprašinėti seksualinius nuotykius ir kartu ilgėtis prarasto meilės objekto – vulgaru. Daugybė knygų seksą yra pavertusios banalybe, tačiau seksualinės patirties banalumas nereiškia, kad ji visada nuspėjama, pasikartojanti ar begėdiška. Anaipol. Seksas neturi būti paslaptis, sako menkai žinomas prancūzų rašytojas Renauld Camus knygoje „Seksualiniai nuotyčiai: 25 susidūrimai“ (*Tricks: 25 encounters*, 1981). Detaliai aprašę savo seksualines manijas ir haliucinacijas, galime kalbėti apie kitus dalykus. Pavyzdžiui, skausmą arba išnaudojimą. Skaistuoliai ir dorovės sergėtojai privalo užsimerkti.

Jei kam reikia išsamesnio paaiškinimo: įvykiai, apie kuriuos čia pasakoju, nesutampa su vienakrypte laiko tėkme. Kūnas, seksualiniai susidūrimai, seksualumas, įsimylėjimas, geismas, nusi-vylimas – visa tai tampa alternatyviu gyvenimo laiku, įsispaudu-siu į pasipriešinimo zonas: į greit pamirštamus bučinius, penius,

sėdmenis, spenelius, spermą ant prakaituotų veidų, išsiskyrimus, prisilietimo malonumus griūvančiose chruščiovkėse, apleistuose sovietinio tipo daugiabučiuose, bežodžius atsisveikinimus, kurie atkartoja klaidžius emocijų labirintus. Aprašyti įvykiai – tai kontrpasakojimas, pažymintis gyvenimus, kurių nevaržo šeimės, dauginimosi, atsakomybės tautai, prisitaikymo prie tradicijų ir susitaikymo su jomis įpročiai.

Ar tai, kad kai kurie seksualiniai kontaktai su nepažįstamaisiais būna visiškai neoriginalūs arba tiesiog banalūs, liūdina ir nuvilia? Kartais pasišlykštėjimas savimi po šių susitikimų – tarsi spuogas, kurio ilgai negali atsikratyti. Kūnai, pamiršti akimirksniu, muiluota kempinė, kuria trinu savo lytinius organus, raudojo vyno gurkšnis, užgesinantis cigaretėmis atsiduodanti bučinį, suteptos paklodės, ilgai mirkstančios skalbimo mašinoje, košmarai apie pro atviras duris įsiveržiantį aptukusį vyrą, purvinas balandis, kurį nuogas veju nuo savo palangės – pasikartojanti kasdienybė. Tačiau ar nevertėtų branginti šio seksualinio banalumo?

38 Ko mane išmokė seksas su nepažįstamaisiais? Net tik nugalėti drovumą, nepasitikėjimą savo kūnu, baimę susitikti kitoki, bet ir sukurti trumpalaikį ryšį su žmogumi, kurio galbūt daugiau niekada gyvenime nesutiksiu. Jo balti apatiniai, purvinos pana-gės, plonos kaulėtos kojos, virpančios lūpos, nuskustos sėklidės, plaukuota nugara priverčia mane mąstyti apie tai, kas yra inty-mu, netikėta, sava ir svetima. Įsikūniju kitame asmenyje palies-damas nepažįstamojo petį, atsukdamas jam sėdmenis, klausyda-masis jo keiksmožodžių, kurdamas teoriją apie tai, kad tada, kai jis dulkina mane, jaučiuosi galingas, nes trumpam paaukoju savo savarankiškumą ir atsiduodu jo jėgai.

2014-ieji. Suomis su Brežnevo laikų avikailio kepure pasitin-ka mane Helsinkio traukinių stotyje. Didelis įdeges veidas. Sakė, kad jam keturiasdešimt šešeri, bet iš pažiūros – mažų mažiau-siai penkiasdešimt penkeri metai. Kam svarbus amžius? Jis tik nuobodį chronologija, kurią verta praleisti. Įsėdęs į prabangų BMW automobilį, pastebiu, kad suomio veidas išvogotas randų.

„Ar nebijai šunų?“ – kažkodėl klausia jis. Ne, pats esu jų turėjęs. „Manieji – didžiuliai vilkšuniai, bet nebijok.“ – „Šunys mane myli... – sakau, – gal dėl to, kad esu kvailas ir geras.“ Ir negrėsmingas. Ir atsiduodantis. „Ar atsiduosi man?“ – Jis paplekšnoja man per šlaunį. Žinoma, juokiuosi, nors kol kas man neaišku, ką reiškia atsargūs suomio prisilietimai.

Mažame bute, kurio priemyje guli du rusvi vilkšuniai, suomis vaišina mane kroatišku vynu, kuris iš pradžių atrodo prėskas, paskui įgauna aitrų vyšnių poskonį. Visai neblogai, kažkas naujo ir netikėto. Suomis, kurio vardas Jukka, pasakoja apie savo buvusią žmoną ir dukras. „Sutariame puikiai, bet jos nieko apie mane nežino.“ Paskui Jukka prisimena savo gyvenimą Serbijoje: serbų vaikinams patiko jo dosnumas. Smagu būti „cukriniu tėveliu“ (angl. *sugar daddy*) neturtingoje šalyje. Cukrus išvelia į vaikinų plaukus, tirpdamas susilieja su prakaitu, nuogus sūriai salsvus kūnus apglėbia didelės gyslotos suomio rankos. Netrukus vienas jaunas serbas turėtų atvažiuoti į Helsinkį studijuoti.

Paskui suomis prisėda šalia ir ima mane glostyti. *I want to know you better**, – sako. Taip, glostydamas mano išblyškusį pilvą, tikrai pažinsi mane geriau, šypsaisi. Kai prieš susitikdami kalbėjomės internetu, Jukka ilgai svaičiojo apie draugystę, apie tai, kaip bus smagu tapti bičiuliais. Nors dabar, jusdamas jo rankas ant savo šlaunų, žinau, kad tai buvo tik įprastas kalbinis triukas – tokios draugystės baigiasi tada, kai rankos nustoja glostyti užpakalį, penį, krūtinę, pečius, kaklą, galvą.

„Einam į miegamąjį, – siūlo jis. – Šunys neturi matyti, ką mes darome.“ Miegamajame prisiglaudžiu prie jo minkšto kūno, nukarusio pilvo, išdžiūvusių kojų, jis glosto mane, bučiuoja kaklą,

* Noriu geriau tave pažinti. (Angl.)

ausis, krūtinę, kojas. *I want to fuck you**, – šnibžda. OK, tariau ir išsitraukiu visą reikmenų parduotuvę – nuo lubrikanto, prezervatyvų iki atpalaiduojančių kvepalų „Antplūdis“ (angl. *Rush*), angliškai vadinamų *poppers*. Gal jie padės man užsimiršti. Suomis pradeda dulkinti mane, bet monotoniškas jo judėjimas pirmyn ir atgal trunka ne daugiau nei penkias minutes. Gulėdamas ant pilvo ir klausydamasis jo šnopavimo, mąstau apie draugystę. Prisimenu Dmitrijaus akis ir Michelio Foucault mintis apie seksą. *I like your ass, I'm coming***, – švogždžia suomis. *Yeah, I like your cock****, – atsakau, žinodamas, kad ši draugystė baigėsi iškart po orgazmo. Gaila, kad jo nepasiekiau.

40

Draugiškasis Jukka parveža mane automobiliu iki namų ir atsisveikindamas sako: *Keep in touch!***** Keista, bet šią frazę abu ištariame vienu metu, tiesiog duetu: *keep in touch, keep in touch!* Deja, su juo daugiau niekada nesusitikome. Draugystė, užsimezgusi dėl trijų sekundžių orgazmo, buvo trumpa.

Būna, kad seksas, iš kurio tikiesi malonumo ir sukrėtimo, šių dalykų tau nesuteikia. Jis tik dar labiau priverčia tave apmąstyti savo tapatumo ribas, jų irimą, skaidymąsi, tarsi būtum didelė žuvis, uždaryta trilitriniame stiklainyje. Judėti beveik negali, bet nori nors kelioms minutėms užsimiršti, prarasti save. Todėl vis atsitrenki į slidų stiklainio langą nebesuvokdamas, ar tau malonus pats skausmas, ar vis dar viliesi, kad malonumas sudrebins tave kaip elektrošokas.

* Noriu pisti tave. (Angl.)

** Man patinka tavo užpaklis, aš tuoj užbaigsiu. (Angl.)

*** Taip, man patinka tavo bybis. (Angl.)

**** Palaikom ryšį! (Angl.)